

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে, ভিতৰত গুণানৰ মন্ডন কৰি থাকা তেতিয়া নিদ্ৰাজিৎ হৈ শাবা, অৱসাদ নাহিব"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ প্ৰতি কিয় বলিহাৰ হৈছা? বলিহাৰ হোৱাৰ অৰ্থ কি?

উত্তৰ: বলিহাৰ হোৱা অৰ্থাৎ পিতাৰ স্মৃতিত সমাহিত হৈ যোৱা। যেতিয়া স্মৃতিত সমাহিত হৈ যোৱা তেতিয়া আত্মাৰূপী বেটাৰী চাৰ্জ হৈ যায়। আত্মাৰূপী বেটাৰী নিৰাকাৰ পিতাৰ লগত সংযোগ হয়, তেতিয়া বেটাৰী চাৰ্জ হৈ যায়, বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যায়। উপাৰ্জন জমা হৈ যায়।

ওঁম শান্তি। আত্মাৰ পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, এতিয়া তোমালোক শৰীৰসহ বহি আছে। এইটো জান যে মৃত্যুলোকত এয়া অন্তিম শৰীৰ। পুনৰ কি হ'ব? পুনৰ পিতাৰ লগত শান্তিধামত একত্ৰিত হ'বগৈ। এই শৰীৰ নাথাকিব পুনৰ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি স্বৰ্গলৈ আহিবা, সকলোৱেতো একেলগে নাহে। এয়া ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। যেনেকৈ পিতা শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, সন্তানসকলকো এনেকুৱা শান্তিৰ, সুখৰ সাগৰ কৰাই আছে আকৌ গৈ শান্তিধামত বিৰাজমান হ'ব লাগিব। সেয়েহে পিতাক, ঘৰক আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত তোমালোকে যিমান এইটো অৱস্থাত বহা, তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হয়, ইয়াকে কোৱা হয় যোগাশ্লি। সন্ধ্যাসীসকলে কোনো সৰ্বশক্তিমানৰ লগত যোগ নলগায়। তেওঁলোকেতো বাস কৰা ঠাই ব্ৰহ্মৰ লগত যোগ লগায়। তেওঁলোক তত্ব যোগী, ব্ৰহ্ম অথবা তত্বৰ লগত যোগ লগাওঁতা। ইয়াত জীৱ আত্মাসকলৰ খেল হয়, তাত মিঠা ঘৰত কেৱল আত্মাসকল থাকে। সেই মিঠা ঘৰলৈ যাবলৈ গোটেই জগতে পুৰুষাৰ্থ কৰে। সন্ধ্যাসীসকলেও কয় – আমি ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম। এনেকৈ নকয় যে আমি ব্ৰহ্মত গৈ নিবাস কৰিম। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পাইছা। ভক্তি মাৰ্গত কিমান পৰম্পৰ বিৰোধী কথা শুনি থাকে। ইয়াততো পিতা আহি কেৱল দুটা শব্দ বুজায়। যেনেকৈ মন্ত্ৰ জপে নহয় জানো। কোনোবাই গুৰুক স্মৰণ কৰে, কোনোবাই কাৰোবাক স্মৰণ কৰে। পটুৱৈসকলে শিক্ষকক স্মৰণ কৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ কেৱল পিতা আৰু ঘৰৰহে স্মৃতি আছে। পিতাৰ পৰা তোমালোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। তাৰেই স্মৃতি অন্তৰত থাকে। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। বুদ্ধিৰ দ্বাৰা তোমালোকে জানা শান্তিধামৰ পাছত সুখধাম। আমি প্ৰথমতে মুক্তিত পাছত জীৱনমুক্তিলৈ যাম। মুক্তি-জীৱনমুক্তিদাতা এজনে পিতা। পিতাই সন্তানসকলক বাৰে বাৰে বুজায় – সময় নষ্ট কৰা উচিত নহয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা শিৰত আছে। এই জন্মৰ পাপ আদিৰ স্মৃতিতো আছে। সত্যযুগত এনে কথা নহয়। ইয়াত সন্তানসকলে জানে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা আছে। প্ৰথম নম্বৰ হ'ল কাম বিকাৰৰ বিকৰ্ম, যিটো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছা আৰু পিতাৰ নিন্দাও বহুত কৰিছা। যি পিতাই সকলোকে সংগতি দিয়ে, তেওঁৰ কিমান নিন্দা কৰিছে, এই সকলোবোৰৰ প্ৰতি ধ্যান দিব লাগে। এতিয়া যিমান পাৰা পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বাস্তৱতে “বাহ সংগুৰু” বুলি কোৱা হয়, গুৰু বুলিও নহয়। “বাহ গুৰু”ৰ কোনো অৰ্থ নাই। বাহ সংগুৰু! মুক্তি-জীৱনমুক্তি তেৱেঁই দিয়ে নহয় জানো। সেই গুৰুতো অনেক আছে। এয়া হ'ল এজন সংগুৰু। তোমালোকেতো বহুত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হৈছা। প্ৰতিটো জন্মত 2-4 জন গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছা। গুৰুৰ শৰণাপন্ন হৈ আকৌ আন আন ঠাইলৈ যায়। কিজানি ইয়াতকৈ ভাল ৰাস্তা পোৱা যায়, আন আন গুৰুৰ ওচৰত গৈও চেষ্টা কৰি থাকে। কিন্তু একোৱে নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা ইয়াততো থাকিব নালাগে। সকলোৱে শান্তিধামলৈ যাব লাগিব। পিতাই তোমালোকৰ নিমন্ত্ৰণত আহিছে। তোমালোকক সোঁৱৰাই দিয়ে, তোমালোকে মোক ক'লা যে আহা, আমাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলা। পাৱন শান্তিধামো হয়, সুখধামো হয়। এনেকৈ মাতে যে আমাক ঘৰলৈ লৈ যোৱা। ঘৰ সকলোৰে স্মৃতিত আছে। আত্মাই তৎক্ষণাৎ কয় – আমাৰ নিবাস স্থান হৈছে পৰমধাম। পৰমপিতা পৰমাত্মাও পৰমধামত থাকে। আমিও পৰমধামত থাকোঁ।

এতিয়া পিতাই বুজাইছে তোমালোকৰ বৃহস্পতিৰ দশা চলি আছে। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। সকলোৰে বেহদৰ দশা চলি আছে। চক্ৰ ঘূৰি থাকে। আমিহে সুখৰ পৰা দুখলৈ, আকৌ দুখৰ পৰা সুখলৈ আহোঁ। শান্তিধাম, সুখধাম পুনৰ এয়া দুখধাম। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজি পোৱা, মনুষ্যৰতো বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। এতিয়া পিতাই জীৱন্তে মৰিবলৈ শিকাই আছে। চগাপোক জুইৰ শিখাত জাহ যায়। কোনোবা তেওঁৰ ওপৰত প্ৰেমিকা হৈ জ্বলি যায়, বলিহাৰ হৈ যায়, কোনোবাই আকৌ পৰিক্ৰমা লগাই গুচি যায়। এয়াও বেটাৰী নহয় জানো, সকলোৰে বুদ্ধিযোগ সেই এজনৰ লগত। নিৰাকাৰ পিতাৰ লগত যেন বেটাৰী সংযোগ হৈ আছে। এই আত্মাতো বহুত ওচৰত সেয়েহে বহুত সহজ হয়। পিতাক

স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বেটাৰী চাৰ্জ হৈ যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ অলপ মস্তিষ্ক হয়, এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) সহজ। তথাপিও এওঁ পুৰুষাৰ্থতো কৰিবলগীয়া হয়, যিমান তোমালোক সন্তানসকলে কৰিবলগীয়া হয়। এওঁ যিমান ওচৰত, আকৌ যিমান বেছি বোজাও আছে। গায়নো আছে - যাৰ মূৰত দায়িত্ব বহুত তেওঁ নিশা শুব নোৱাৰে... এওঁৰ ওপৰতো বহুত দায়িত্ব আছে, নহয় জানো। পিতাতো হয়ই সম্পূৰ্ণ, এৱোঁ সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে, এওঁ সকলোকে চোৱা-চিতা কৰিব লাগে। যদিও দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে তথাপিও খেয়ালতো চলে নহয় জানো। কন্যাসকলৰ ওপৰত কিমান মাৰ পৰে তেতিয়া যেন বহুত দুখ হয়। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাতো পিছলৈ হ'ব, তেতিয়ালৈ খেয়াল চলি থাকে। কন্যাসকলৰ চিঠি নাহিলে তেতিয়াতো খেয়াল চলে - বেমাৰতো হোৱা নাই? সেৱাৰ খবৰ আহিলে পিতাই নিশ্চয় তেওঁক স্মৰণ কৰিব। বাবাই এই শৰীৰেৰে সেৱা কৰে। কেতিয়াবা মূৰুলী অলপ চলে, এনেয়েতো 2-4 দিন মূৰুলী নাহিলেও, তোমালোকৰ ওচৰত পইন্ট থাকে। তোমালোকেও নিজৰ ডায়েৰী চোৱা উচিত। বেজৰ ওপৰতো তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা। যেতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল তেতিয়া আন ধৰ্ম নাছিল। কল্পবৃক্ষৰ চিত্ৰও লগত থকা উচিত। বিভিন্ন ধৰ্মৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। প্ৰথমতে এটা অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল। বিশ্বত শান্তি, সুখ, পবিত্ৰতা আছিল। পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় কিয়নো পিতা শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ নহয় জানো। আগতে তোমালোকেও একো জনা নাছিল। এতিয়া যেনেকৈ পিতাৰ বুদ্ধিত এই সকলোবোৰ আছে, তেনেকৈ তোমালোকো হোৱা। সুখ, শান্তিৰ সাগৰ তোমালোকো হোৱা। নিজৰ খতিয়ন চাব লাগে - কোনটো কথাত দুৰ্বলতা আছে? মই যথার্থতে প্ৰেমৰ সাগৰ হওঁনে, এনেকুৱা কোনো চলনতো নাই যাৰ দ্বাৰা কোনোবা নাৰাজ হয়? নিজৰ ওপৰত নিজৰ ৰাখিব লাগে। এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে বাবাই আশীৰ্বাদ কৰিলে তেতিয়া তোমালোক এয়া হৈ যাবা। নহয়। পিতাই কয় - মই নাটক অনুসৰি নিজৰ সময়ত আহিছো। এয়া মোৰ কল্প-কল্পৰ কাৰ্যসূচী। এই জ্ঞান আন কোনেও দিব নোৱাৰে। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষক, সৎগুৰু এজনেই। এইটোও যদি দৃঢ় নিশ্চয় আছে তেন্তে তোমালোকৰ বিজয় হ'ব। ইমান অনেক যি ধৰ্ম আছে, সেই সকলোৰে বিনাশ হ'বই। যেতিয়া সত্যযুগী সূৰ্যবংশী ৰাজবংশ আছিল তেতিয়া আন কোনো ৰাজবংশ নাছিল পুনৰ এনেকুৱাই হ'ব। গোটেই দিনটো এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতি থকা। ভিতৰত জ্ঞানৰ পইন্ট প্ৰৱাহিত হৈ থকা উচিত, আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। পিতাৰ জ্ঞান আছে, সেয়া তোমালোকে এতিয়া পাই আছা। সেয়া ধাৰণ কৰিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। ৰাতিও সময় পোৱা যায়। এইটো দেখা যায় যে আত্মাই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কাম কৰি কৰি ভাগৰি পৰে তেতিয়া শুই যায়। পিতাই তোমালোকৰ ভক্তি মাৰ্গৰ সকলো ভাগৰ দূৰ কৰি অক্লান্ত কৰি নিয়ে। যেনেকৈ ৰাতি আত্মা ভাগৰি গ'লে তেতিয়া শৰীৰৰ পৰা বেলেগ হৈ যায়, যাক টোপনি বুলি কোৱা হয়। কোনে শোৱে? আত্মাৰ লগতে কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰো শুই পৰে। সেয়েহে ৰাতি শোৱাৰ সময়তো পিতাক স্মৰণ কৰি এনেকুৱা চিন্তন কৰি শুই যোৱা উচিত। হয়তো পিছলৈ ৰাতি-দিন তোমালোক নিদ্ৰাজিৎ হৈ যাবাগৈ। তেতিয়া স্মৃতিতে থাকিবা, বহুত আনন্দিত হৈ থাকিবা। 84 জন্মৰ চক্ৰও ঘূৰাই থাকিবা। অৱসাদ বা টোপনি নাহিব। হে নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা সন্তানসকল, উপাৰ্জন কৰাৰ সময়ত কেতিয়াও টোপনি আহিব নালাগে। যেতিয়া জ্ঞানত মগ্ন হৈ যাবা তেতিয়া তোমালোকৰ সেইটো অৱস্থা থাকিব। ইয়াত তোমালোক অলপ সময় বহা তেতিয়া কেতিয়াও অৱসাদ বা টোপনি আহিব নালাগে। মনোযোগ আন ফালে গ'লে অৱসাদ আহিব।

তোমালোক সন্তানসকলে এইটোও ধ্যান ৰাখিব লাগে যে আমি আনকো নিজৰ সমান কৰি তুলিব লাগে। প্ৰজাৰো প্ৰয়োজন নহয় জানো। নহ'লে ৰজা কেনেকৈ হ'বা। ধন দিলে ধন কমি নাযায়... আনক বুজালে, দান দি থাকিলে তেতিয়া কেতিয়াও কম হৈ নাযায়। নহ'লে জমা নহ'ব। মনুষ্যতো বহুত কৃপণো হয়। ধনৰ কাৰণে বহুত হাই-কাজিয়া হৈ যায়। ইয়াত পিতাই কয় - তোমালোকক মই এয়া অবিনাশী ধন দিওঁ গতিকে তোমালোকে আকৌ আনকো দি থাকা। এই ক্ষেত্ৰত কৃপণ হ'ব নালাগে। দান নিদিয়া মানে নিজৰ নায়েই। এই উপাৰ্জন এনেকুৱা যে ইয়াত যুদ্ধ আদিৰ কথা নাই, ইয়াক কোৱা হয় গুপ্ত। তোমালোক হৈছা গুপ্ত যোদ্ধা। 5 বিকাৰৰ লগত তোমালোকে যুদ্ধ কৰা। তোমালোকক অচিন যোদ্ধা বুলি কোৱা হয়। পদাতিকৰ সেনা বহুত থাকে। ইয়াতো এনেকুৱা, প্ৰজা বহুত, বাকী কেপ্টেন, মেজৰ আদি সকলো আছে। তোমালোক হৈছা সেনা, তাৰ ভিতৰতো ক্ৰমানুসৰি আছে। বাবাই বুজে এয়া কামাণ্ডাৰ, এয়া মেজৰ। মহাৰথী, অশ্বাৰোহী আছে নহয় জানো। এয়াতো পিতাই জানে তিনি প্ৰকাৰৰ বুজাওতা আছে। তোমালোকে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ বেপাৰ কৰা। যেনেকৈ তেওঁলোকেও বেপাৰ শিকায়, গুৰু গুচি গ'লে তেতিয়া তেওঁৰ পিছৰ শিষ্যই চলায়। সেয়া হৈছে স্কুল, এয়া আকৌ হৈছে সূক্ষ্ম। অনেক প্ৰকাৰৰ ধৰ্ম আছে। প্ৰত্যেকৰে নিজৰ নিজৰ মত আছে। তোমালোকো গৈ তেওঁলোকৰ শুনিব পাৰা - তেওঁলোকে কি শিকায়, কি কি শুনায়। পিতাইতো তোমালোকক 84 চক্ৰৰ কাহিনী বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলকহে পিতাই আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, এয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তলৈ এই আত্মাসকল আহি থাকে, বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। যেতিয়ালৈ পিতা ইয়াত আছে, সংখ্যা বৃদ্ধি হৈয়ে থাকে। আকৌ ইমানবোৰ ক'ত থাকিব, ক'ত থাব? সকলো হিচাপ ৰাখিবলগীয়া হয়। তাততো ইমান মনুষ্য নাথাকে। খাওঁতা বহুত ক'ম, সকলোৰে নিজৰ খেতি থাকে। শস্য ৰাখি কি

কৰিব। তাত বৰষুণৰ বাবে যন্তু আদি কৰিব নালাগে, যেনেকৈ ইয়াত কৰে। এতিয়া পিতাই যন্তু ৰচনা কৰিছে। গোটেই পুৰণি সৃষ্টি যন্তুত স্বাহা হ'ব। এয়া বেহদৰ যন্তু। তেওঁলোকে বৰষুণৰ বাবে যন্তু ৰচনা কৰে। বৰষুণ আহিলে আনন্দিত হৈ যায়, যন্তু সফল হ'ল। নহ'লে শস্য নহ'ব, আকাল হৈ পৰে। যদিও যন্তু আদি ৰচে কিন্তু বৰষুণ নাহিলে তেতিয়া কি কৰিব পাৰে। দুৰ্যোগ আদিতো আহিবই। ধাৰাসাৰ বৰষুণ, ভূমিকম্প এই সকলো হ'ব। নাটকৰ চক্ৰকতো তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা। এই চক্ৰও বহুত ডাঙৰ হোৱা উচিত। ডাঙৰ ডাঙৰ ঠাইত বিজ্ঞাপন লগালে তেতিয়া ডাঙৰ ডাঙৰ মানুহে পঢ়িব। বুজি পাব যে যথার্থতে এতিয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ হয়। কলিযুগত বহুত মনুষ্য আছে। সত্যযুগত কম মনুষ্য থাকে। তেন্তে বাকী ইমানবোৰ নিশ্চয় শেষ হৈ যাব। শিৱ জয়ন্তী মানে হৈছেই স্বৰ্গ জয়ন্তী, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ জয়ন্তী। কথাতো বহুত সহজ। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়। তেওঁ হ'ল বেহদৰ পিতা, তেৱেঁই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিছিল। কালিৰ কথা, তোমালোক স্বৰ্গবাসী আছিল। এয়াতো বহুত সহজ কথা। সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি আনকো বুজাব লাগে। আনন্দতো থাকিব লাগে। এতিয়া আমি চিৰদিনৰ বাবে বেমাৰ আদিৰ পৰা মুক্ত হৈ 100 শতাংশ স্বাস্থ্যবান, ধনবান হওঁ। বাকী অলপ সময় আছে। যিমানেই দুখ, মৃত্যু আদি নহওক, তোমালোকে সেই সময়ত বহুত আনন্দত হৈ থাকিব। তোমালোকে জানিছা মৃত্যুতো হ'বই। এয়া হৈছে কল্প-কল্পৰ খেল। কোনো চিন্তা নাথাকে। যিয়ে দূত হ'ব তেওঁলোকে কেতিয়াও হয় হয় নকৰিব। মনুষ্যই কাৰোবাৰ অপাৰেচন আদি দেখিলে তেতিয়া মূৰ ঘূৰাই যায়। এতিয়াতো কিমান ভয়ানক মৃত্যু হ'ব। তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা এই সকলো হ'বই। গায়নো আছে – মিৰুৱা মোত মলু কা চিকাৰ... (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ) এই পুৰণি সৃষ্টিততো বহুত দুখ পাইছা, এতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ পৰা অবিনাশী গুণান ধন লৈ আনক দান কৰিব লাগে। গুণান দান কৰোতে কৃপণ হ'ব নালাগে। ভিতৰত গুণানৰ পইন্ট প্ৰৱাহিত হৈ থাকিব লাগে। ৰজা হ'বলৈ প্ৰজা নিশ্চয় তৈয়াৰ কৰিব লাগে।

(2) নিজৰ খতিয়ন চাব লাগে – (ক) মই পিতাৰ সমান প্ৰেমৰ সাগৰ হৈছোনে? (খ) কেতিয়াও কাৰো নাৰাজতো (বিতুষ্ট) নকৰো? (গ) নিজৰ চলনৰ ওপৰত পুৰা নজৰ আছেনে?

বৰদান: প্ৰত্যেক সময়তে নিজৰ দৃষ্টি, বৃত্তি, কৃতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা দূত সেৱাধাৰী হোৱা সেৱাধাৰী অৰ্থাৎ প্ৰত্যেক সময়ত শ্ৰেষ্ঠ দৃষ্টিৰ দ্বাৰা, বৃত্তিৰ দ্বাৰা, কৃতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা, যাকেই শ্ৰেষ্ঠ দৃষ্টিৰে চোৱা তেতিয়া সেই দৃষ্টিয়েও সেৱা কৰে। বৃত্তিৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডল গঢ়ি উঠে। যিকোনো কাম স্মৃতিত থাকি কৰিলে তেতিয়া বায়ুমণ্ডল শুদ্ধ হয়। ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ শ্বাসেই হ'ল সেৱা, যেনেকৈ শ্বাস নচলিলে মূৰ্ছিত হৈ যায় তেনেকৈ ব্ৰাহ্মণ আত্মা সেৱাত ব্যস্ত নাথাকিলে মূৰ্ছিত হৈ যায় সেইবাবে যিমান স্নেহী, সিমান সহযোগী, সিমানেই সেৱাধাৰী হোৱা।

স্লোগান: সেৱাক খেল বুলি ভাবা তেতিয়া ভাগৰি নোযোৱা, সদায় (লাইট) পাতল হৈ থাকিব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!